

LBRIS

We know
books

Dennis Lehane

Mici binecuvântări

**traducere din limba engleză și note
de Roxana Brînceanu**

CRIME SCENE PRESS
2024

1.

Curentul se întrerupe cândva înainte de răsărit și toată lumea din Commonwealth se trezește sufocată. În apartamentul familiei Fennessy, ventilatoarele de la fereastră s-au oprit în plină rotație, iar de pe frigider picură condensul. Mary Pat aruncă o privire în camera lui Jules și își vede fiica dormind deasupra cearșafurilor, cu ochii strânși și gura întredeschisă, răsuflând superficial într-o pernă umedă. Mary Pat merge mai departe pe hol, în bucătărie, și își aprinde prima țigară a zilei. Privește pe fereastră, peste chiuvetă, și simte mirosul căldurii care se înalță din cărămida pervazului.

Își dă seama că nu poate face cafea abia când încearcă să o prepare. Ar putea să o pună la fiert pe plita de deasupra cuptorului – cuptorul funcționează cu gaz –, dar compania de gaze s-a săturat de pretexte și le-a tăiat serviciile în urmă cu o săptămână. Pentru a scoate familia din restanțe, Mary Pat și-a asumat două schimburi la depozitul de încălțăminte unde are al doilea loc de muncă, dar mai are încă trei schimburi și o călătorie la biroul de facturare înainte de a putea fierbe apă sau a băga un pui la cuptor.

Duce coșul de gunoi în camera de zi și mătură în el dozele de bere. Golește scrumierele de pe măsuța de cafea și de pe măsuța laterală și pe cea pe care a găsit-o deasupra televizorului. Își surprinde reflexia în ecran și vede o creatură pe care nu o poate reconcilia cu imaginea despre sine de care se agață în mintea ei, o imagine care seamănă foarte puțin cu bulgărele transpirat, cu părul încălzit

și bărbia căzută, îmbrăcat în maiou și pantaloni scurți. Chiar și în griul simplu al ecranului poate distinge venele albastre de pe partea exterioară a coapselor, o chestie care i se pare imposibilă, cel puțin deocamdată. Nu încă. Nu are decât patruzeci și doi de ani, ceea ce, e adevărat, pe vremea când avea doisprezece ani i se părea că însemna să treacă pragul de intrare în anticamera lui Dumnezeu; acum, că a ajuns la ea, e o vârstă care o face să nu se simtă altfel decât s-a simțit întotdeauna. Are doisprezece ani, douăzeci și unu, treizeci și trei, are toate vârstele în același timp. Dar nu îmbătrânește. Nu în inima sau în ochii minții ei.

Își privește chipul în ecranul televizorului, îndepărtându-și șuvițele umede de păr de pe frunte, când sună soneria de la ușă.

După o serie de spargeri petrecute cu doi ani în urmă, în vara lui '72, Autoritatea pentru Locuințe a insistat să se monteze vizoare la uși. Mary Pat se uită acum prin al ei și îl vede pe coridorul vernil pe Brian Shea, cu brațele pline de bețe. Ca mai toți cei care lucrează pentru Marty Butler, Brian se îmbracă mai îngrijit decât un diacon. În echipa lui Butler nu se acceptă păr lung sau mustăți de bandit. Nici perciuni sau favoriți, nici pantaloni evazați, nici pantofi cu toc. Categorie fără imprimeuri. Brian Shea se îmbracă la fel ca în urmă cu un deceniu: tricou alb sub o geacă Baracuta albastru-marin. Geaca Baracuta – albastru-marin, cafeniu sau uneori maro – e elementul distinctiv pentru băieții din echipa lui Butler; o poartă chiar și în zile ca aceasta, când mercurul se apropie de 27 de grade la ora nouă dimineața. Iarna o schimbă cu paltoane sau haine de piele cu căptușeală groasă de lână, dar primăvara cu toții își scot din nou Baracutele din dulap, cu toții în aceeași zi. Brian are obraji bine bărbieriiți, părul blond tuns periuță și poartă pantaloni de pânză alb-murdar și ghete negre, uzate, cu fermoare pe laterale. Brian are ochii albaștri ca dezinfectantul Windex. Sclipesc și strălucesc spre ea cu o expresie ușor impertinentă, ca și cum ar ști anumite lucruri pe care ea le-ar ține ascunse, iar aceste lucruri îl amuză.

– Mary Pat, zice el. Ce mai faci?

Ea își imaginează cum îi stă părul lipit pe cap, ca niște spaghe-
te coagulate. Își poate simți fiecare pată de pe piele.

– Nu mai e curent, Brian. Ce mai faci?

– Marty se ocupă de curent, spune el. A dat câteva telefoane.

Ea se uită la bucățile subțiri de lemn din brațele lui.

– Să te ajut cu alea?

– Ar fi grozav.

Le răsuțește în brațe și pune grămada în picioare lângă ușa ei:

– Sunt pentru pancarte.

Își amintește că noaptea trecută și-a vărsat bere pe tricou și se
întreabă dacă mirosul de Miller High Life stătut ajunge până la
Brian Shea.

– Ce pancarte?

– Pentru miting. Tim G o să le aducă în curând.

Așază scândurile în găleata de umbrele imediat după ușă. Își
împart spațiul cu umbrela singuratică, cu o nervură ruptă.

– Când va fi mitingul?

– Vineri. Îl ducem direct la Primărie. Facem gălăgie, Mary Pat,
așa cum am promis. O să avem nevoie de tot cartierul.

– Bineînțeles, zice ea. Voi fi acolo.

El îi întinde un teanc de pliante.

– Îi rugăm pe oameni să le împartă astăzi, înainte de prânz.
Știi tu, înainte de a se încălzi ca naiba.

Se folosește de dosul mâinii ca să-și șteargă sudoarea care i se
scurge pe obrazul neted:

– Deși s-ar putea să fie prea târziu pentru asta.

Ea ia pliantele. Se uită la cel de sus:

BOSTON SUB ASEDIU!!!!

**SĂ NE ADUNĂM TOȚI PĂRINȚII ÎNGRIJORAȚI ȘI
MÂNDRII MEMBRI AI COMUNITĂȚII SOUTH BOSTON
ÎNTR-UN MARȘ PENTRU A PUNE CAPĂT DICTATURII!**

VINERI, 30 AUGUST, ÎN PIAȚA PRIMĂRIEI.

ORA 12 FIX!

FĂRĂ COMUTARE! NICIODATĂ!

REZISTĂM!

BOICOTĂM!

- Îi rugăm pe toți să acopere anumite zone. Am vrea să acoperiți...

Brian caută în Baracuta lui și scoate o listă peste care trece cu degetul:

- Aha. Aș vrea să acoperiți bulevardul Mercer între străzile Opt și Dorchester. Și strada Telegraph până la parc. Și apoi, da, toate casele care înconjoară parcul.

- Asta înseamnă o mulțime de uși.

- E pentru Cauză, Mary Pat.

De fiecare dată când echipa lui Butler vine cu mâna întinsă, ceea ce oferă de fapt este protecție. Dar nu o numesc niciodată chiar așa. O împachetează într-un motiv nobil: IRA, copiii înfometate din Dracu-Știe-Unde, familiile veteranilor. O parte din bani ar putea chiar să ajungă acolo unde spun ei. Cauza anti-comutare, cel puțin deocamdată, pare total legitimă. Pare a fi Cauza. Dacă nu pentru alt motiv, măcar fiindcă de data asta nu au cerut niciun ban de la locuitorii din Commonwealth, ci doar muncă de teren.

- Mă bucur să vă ajut, îi spune Mary Pat lui Brian. Doar făceam mișto.

Brian își dă ochii peste cap.

- Toată lumea face mișto pe-aici. Când o să termin o să fiu bun de bufon.

Își înclină o șapcă imaginară spre ea înainte de a pleca pe coridorul verzui:

– Mi-a părut bine să te văd, Mary Pat. Sper să revină repede curentul.

– Așteaptă puțin, strigă ea. Brian!

El se uită înapoi la ea.

– Ce se va întâmpla după protest? Ce se va întâmpla dacă, știu și eu, nu se schimbă nimic?

El ridică din umeri.

– Cred că vom vedea atunci ce va fi.

De ce nu-l împuști naibii pe judecător? se gândește ea. Sunteți echipa lui Butler. Vă plătim pentru „protecție”. Protejați-ne acum. Protejați-ne copiii. Opriți asta.

Dar ceea ce spune este:

– Mulțumesc, Brian. Salut-o pe Donna.

– Așa o să fac, spune el, apoi schițează încă un salut cu o șapcă imaginară. Salută-l pe Kenny.

Fața lui netedă îngheață pentru o secundă în timp ce probabil își amintește ultima bârfă din cartier. O privește cu ochi speriați, de căprioară.

– Adică, vreau să spun...

Ea îl expediază cu un simplu:

– Așa o să fac.

El îi aruncă un zâmbet încordat și pleacă.

Ea închide ușa și se întoarce în apartament, unde își vede fiica stând la masa din bucătărie, fumând una dintre țigările ei.

– S-a luat dracu' curentul, face Jules.

– Sau „Bună dimineața”, replică Mary Pat. „Bună dimineața” sună bine.

– Bună dimineața.

Jules îi aruncă un zâmbet care reușește să fie în același timp strălucitor ca soarele și rece ca luna:

– O să am nevoie să fac un duș, mamă.

– Perfect, fă un duș.

- O să fie rece.

- Sunt peste treizeci de grade afară.

Mary Pat își trage pachetul de Slim înapoi peste masă de lângă cotul fiicei sale.

Jules dă ochii peste cap, trage din țigară, suflă fumul spre tavan într-o expirație lungă și constantă.

- Ce-a vrut?

- Brian?

- Da.

- De unde îl cunoști pe Brian Shea?

Mary Pat își aprinde a doua țigară a zilei.

- Mamă, zice Jules cu ochii măriți, nu-l *cunosc* pe Brian Shea. Îl cunosc pe Brian Shea pentru că toată lumea din cartier îl cunoaște pe Brian Shea. Ce-a vrut?

- Va fi un marș, spune Mary Pat. Un miting. Vineri.

- N-o să se schimbe nimic.

Fiica ei încearcă să-și păstreze obișnuita intonație indiferentă, dar Mary Pat vede frica înțotând în ochii ei și întunecându-i cearcănele de dedesubt. Jules a fost întotdeauna o fată atât de drăguță! Mereu, atât de drăguță! Iar acum îmbătrânește, e clar. La doar șaptesprezece ani. Sunt o mulțime de motive pentru asta: a crescut în Commonwealth (care nu e genul de loc care să producă regine ale frumuseții și top-modele, oricât de frumoase ar fi fost la început de drum); a pierdut un frate; și-a văzut tatăl vitreg ieșind pe ușă, tocmai când, în sfârșit, începuse să creadă că el va rămâne prin preajmă; e forțată – prin decizie federală – să meargă la o școală nouă în ultimul an de liceu, într-un cartier străin care nu e cunoscut pentru faptul că lasă copiii albi să se plimbe după apusul soarelui; în plus, are șaptesprezece ani și se bagă în cine știe ce cu imbecilii ei de prieteni. Mary Pat știe că zilele astea se consumă multă iarbă și acid. Băutură, desigur; în Southie, majoritatea copiilor ies din pânțele mamei cu o bere Schlitz într-o mână și un

pachet de Lucky în cealaltă. Și, desigur, Flagelul, acel praf maro dezgustător și nenorocitele lui de ace, care transformă copiii sănătoși în cadavre sau viitoare cadavre în mai puțin de un an. Dacă Jules se rezumă la băutură și țigări, cu câte-un joint ocazional, nu își va pierde decât frumusețea. Toată lumea își pierde până la urmă frumusețea. Dar, Doamne ferește, dacă trece la Flagel... Mary Pat ar muri din nou.

Jules, a ajuns ea să-și dea seama în ultimii doi ani, nu ar fi trebuit să crească aici. Mary Pat – e suficient să te uiți la pozele ei din copilărie, cu fața toată boțită și umerii largi și corpul mic și puternic, gata să dea probă pentru un derby pe role sau ceva de genul ăsta – arată de parcă ar fi venit pe o bandă transportoare de gagici irlandeze dure. Majoritatea oamenilor s-ar bate mai degrabă cu un câine vagabond înrăit la carne decât să se pună cu o tipă din Southie care a crescut în cartierele de blocuri din The Projects¹.

Dar asta e Mary Pat.

Jules e înaltă și bine legată, cu părul lung și neted, de culoarea mărului. E moale și feminină și o paște o inimă frântă așa cum pe mineri îi așteaptă plămâni negri; pur și simplu știe că se va întâmpla. E fragil acest produs din pânțele lui Mary Pat: fragilă la privire, fragilă la trup, fragilă la suflet. Nici toată vorbăria dură, țigările, capacitatea de a înjura ca un marinar și de a scuipa ca un hamal nu pot acoperi asta complet. Mama lui Mary Pat, Louise „Weezie” Flanagan, o irlandeză de renume, care avea un metru patruzeci și cântărea patruzeci și trei de kilograme când era sătulă după cina de Ziua Recunoștinței, i-a spus lui Mary Pat de mai multe ori: „Fie ești un luptător, fie unul care fuge, iar celor care fug întotdeauna li se termină drumul.”

1. Locuințe de stat cu chirii relativ reduse. (n. trad.)

Mary Pat își dorește uneori să fi găsit o modalitate de a pleca din Commonwealth înainte ca Jules să afle care dintre cele două variante este.

- Deci... unde are loc mitingul? întrebă Jules.
- Mergem în centru.
- Da?

Asta îi stârnește un zâmbet ironic fiicei sale în timp ce-și stinge țigara.

- Traversarea podului și alte rahaturi.

Jules își ridică sprâncenele în sus și în jos:

- Uită-te la tine.

Mary Pat se întinde peste masă și o mângâie pe mână ca să se uite la ea.

- Mergem la Primărie. Nu ne pot ignora, Jules. O să ne vadă, o să ne audă dracului. Voi, copii, nu sunteți singuri.

Jules îi aruncă un zâmbet plin de speranță și suferință în același timp.

- Da?

Își lasă capul în jos. Vocea îi e o șoaptă umedă când spune:

- Mulțumesc, mamă.
- Cu plăcere.

Mary Pat simte că ceva i se strânge în fundul gâtului:

- Poți să fii sigură, scumpo...

Probabil că nu a mai stat atât de mult timp cu fiica ei, doar să vorbească, de luni de zile. Uitase cât de mult îi place asta.

Un mic tunet zguduie podeaua sub picioarele lor, zdrăngăne prin pereți, iar lumina se aprinde deasupra aragazului. Ventilatoarele încep să se miște la ferestre. Radiourile și televizoarele din celelalte apartamente se întorc să se lupte între ele. Cineva chiuie de bucurie.

Jules strigă:

– Dau drumul la duș! și sare de pe scaun ca și cum i-ar datora bani.

Mary Pat face cafeaua. O duce în sufragerie, cu una dintre scrumierele proaspăt golite, și pornește televizorul. Sunt peste tot la știri: South Boston și anul școlar care se apropie. Copii negri care urmează să fie mutați în Southie. Copii albi care urmează să fie mutați în Roxbury. Nimeni din vreuna dintre tabere nu e încântat de această perspectivă.

Cu excepția agitatorilor, negrii care au dat în judecată comitetul școlar: îl dau în judecată de nouă ani pentru că nimic nu a fost vreodată suficient de bun.

Mary Pat a lucrat alături de prea mulți negri la Meadow Lane Manor și la fabrica de încălțăminte ca să creadă că sunt răi sau leneși din fire. O mulțime de negri buni, harnici și cinștiți vor aceleași lucruri pe care le dorește și ea: un salariu decent, mâncare pe masă, copiii în siguranță în paturile lor. Le-a spus ambilor copii că dacă îi aude spunând „cioroi” în preajma ei ar fi bine să se asigure că se referă la acei negri care nu sunt cinștiți, nu muncesc din greu, își părăsesc nevestele sau fac copii doar pentru a continua să primească cecurile de ajutor social.

Noel, chiar înainte de a pleca în Vietnam, îi replicase:

– Asta îi descrie pe majoritatea celor pe care i-am întâlnit eu, mamă.

– Și câți ai întâlnit? vrusese să știe Mary Pat. Vezi o mulțime de oameni de culoare plimbându-se pe West Broadway, nu-i așa?

– Nu, zisese el, dar îi văd în centru. Îi văd în metrou.

Se folosise de o mână pentru a imita pe cineva care se ținea de o bară în metrou și pe cealaltă pentru a se scărpinga sub braț ca o maimuță.

– Mereu se duc la Fo'rest Hills.

Scosese sunete de cimpanzeu și ea îl lovise.

– Nu fi ignorant. Nu te-am crescut să fii un ignorant.

El îi zâmbise.

Doamne, cât îi lipsește zâmbetul fiului ei; îl văzuse pentru prima dată, strâmb și larg, când era la sânul ei, îmbătat cu lapte matern, și îi deschisese o cameră a inimii care refuza să se închidă, oricât de tare ar fi apăsât pe ea.

El o sărutase în creștetul capului.

– Ești prea drăguță pentru Proiectele astea, mamă. Ți-a spus cineva vreodată asta?

Apoi dispăruse. Se întorsese pe străzi. Toți copiii din Southie iubeau străzile, dar nu mai mult decât copiii din cartierele de blocuri. Copiii din cartierele de blocuri urau să stea în casă, așa cum oamenii bogați urau să muncească. Să stai în casă însemna să le miroși mâncarea vecinilor prin pereți, să le auzi certurile, sexul, apa trasă la WC, ce ascultau ei la radio și la casetofon, la ce se uitau la televizor. Câteodată jurai că îi puteai *mirosi*, le puteai simți mirosul corpului și al respirației de la țigară, duhoarea picioarelor umflate.

Jules se întoarce în living în vechiul ei halat de baie cu model ecosez, acum cu două numere prea mic, uscându-și părul.

– Mergem?

– Să mergem?

– Da.

– Unde?

– Mi-ai spus că o să mă iei la cumpărături pentru școală.

– Când?

– Azi, mamă.

– Faci tu cumpărăturile?

– Mamă, haide, nu te juca cu mine.

– Nu mă joc. Ai observat că nu avem aragaz?

– Cui îi pasă? Tu nu gătești niciodată.

Asta o face pe Mary Pat să se ridice de pe canapea cu ochii injectați.

– Eu nu gătesc dracului niciodată?

- Nu în ultimul timp.
 - Pentru că s-a oprit gazul.
 - Ei bine, a cui a fost vina?
 - Găsește-ți o nenorocită de slujbă înainte să-ți sparg capul, zice Mary Pat, dacă-mi vorbești așa.
 - Am o slujbă.
 - Alea part-time nu contează, dragă. Din jumătăți de normă nu plătești chiria.
 - Se pare că nici aragazul nu-l ții în funcțiune.
 - Te bat până săptămâna viitoare, jur pe Dumnezeu.
- Jules își ridică pumnii și dansează înainte și înapoi în halatul ei ridicol ca un boxer în ring. Zâmbind larg.
- Mary Pat izbucnește în râs fără să vrea.
- Lasă mâinile jos înainte să te lovești singură cu pumnul în cap și să termini cu glumele pentru tot restul vieții.
- Jules, râzând printre dinți, îi arată mijlociul de la ambele mâini, continuând cu dansul ridicol în halatul ridicol.
- La Robell, atunci.
 - Nu am bani.
- Jules se oprește din dans. Își pune prosopul la loc pe cap.
- Ai ceva. Poate că nu ai bani pentru factura de gaze, dar ai bani pentru Robell.
 - Nu, spune Mary Pat. Nu am.
 - O să mă duc la școala negroteilor arătând mai săracă decât ei?
- Ochii i se umezesc și se freacă violent cu prosopul pe cap ca să nu-i ajungă lacrimile mai departe.
- Mamă, te rog!
- Mary Pat și-o imaginează acolo în prima zi, această fată albă, tremurând, cu ochii ei mari și căprui.
- Am câțiva dolari, reușește să rostească Mary Pat.
- Jules se prăbușește recunoscătoare.